

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 129/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Obce V., zastúpenej starostom obce M. T., a právne zastúpenej advokátom JUDr. P. P., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce V. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2011 faxom a 14. marca 2011 poštou doručená sťažnosť Obce V. (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej starostom obce M. T., a právne zastúpenej advokátom JUDr. P. P., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti sťažovateľky a z priloženej dokumentácie vyplýva, že Obecné zastupiteľstvo obce V. (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) uznesením č. 5/3M/2006 z 20. decembra 2006 určilo starostovi obce plat „ako úväzkový vo výške 70 % s tým, že ak sa príjmová časť rozpočtu obce dodatočne navýši, plat starostu sa doplatí do výšky 100 %...“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „Starosta J. T. následne podal dňa 12. 11. 2008, teda takmer dva roky po prijatí predmetného uznesenia podnet na preskúmanie uznesenia obecného zastupiteľstva Obce V. č. 5/3M/2006 na Okresnú prokuratúru v T.“. Na základe uvedeného podnetu podala Okresná prokuratúra T. 12. decembra 2008 protest, ktorým žiadala označené uznesenie obecného zastupiteľstva zrušiť. „Obec jej protestu nevyhovela, nakoľko starosta J. T., ktorý podal v tejto veci podnet... neinformoval obecných poslancov o tomto podanom proteste doručenom obci, a neskôr rovnako ani o skutočnosti, že na Krajskom súde v Košiciach sa voči obci vedie konanie o preskúmanie rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Krajský súd v Košiciach hrubo zanedbal základné procesné pravidlá, keď akceptoval zastúpenie obce starostom J. T., hoci jeho záujmy boli zjavne v rozpore so záujmami obce ako odporcu. Krajský súd ignoroval podanie poslancov obecného zastupiteľstva zo dňa 27. 01. 2010 a dňa 28. 01. 2010 vydal rozsudok, ktorým preskúmané uznesenie č. 5/3M/2006 zrušil.“

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odvolanie zástupca starostu Obce V. Mgr. J. N., ktoré „Najvyšší súd Slovenskej republiky napriek námietkam Okresnej prokuratúry v T. prijal a rozhodol bez nariadenia pojednávania vo veci meritórne tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu. V odôvodnení uviedol, že v tomto konkrétnom a špecifickom prípade samotné meritum veci stavia obecné zastupiteľstvo a starostu obce do pozície sporových strán, a preto s použitím analógie iuris je potrebné vychádzať z princípov ústavnej rovnosti strán pred správnym súdom a zachovania dvojinštančnosti správneho súdnictva. Napriek uvedenej konštatácii a akceptovaniu odvolania podaného zástupcom starostu Mgr. J. N., však Najvyšší súd Slovenskej republiky neustanovil obci tohto zástupcu starostu ako opatrovníka pre dané súdne konanie, ani žiadnu inú osobu a naďalej konal so starostom J. T. ako s jej zástupcom.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že „Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol... Navrhovateľovi doručený dňa 09. 08. 2010 na obecný úrad, no poslanci obecného zastupiteľstva, zástupca starostu, ani iné osoby oprávnené podať sťažnosť na Ústavný súd v mene Navrhovateľa sa o doručení tohto rozhodnutia nedozvedeli. Starosta J. T. ako osoba, ktorá v zmysle Zákona o obecnom zriadení riadi a kontroluje chod obecného úradu mal teda ako jediný prehľad o doručení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, no utajoval doručenie tohto rozhodnutia pred ostatnými orgánmi obce. J. T. ako Štatutárny zástupca obce odmietal sprístupniť obecný úrad v obci V., a to aj po komunálnych voľbách v roku 2010 kedy bol zvolený nový starosta. Novozvolený starosta M. T. sa ujal funkcie a získal prístup na úrad až dňom 11. 01. 2011.“.

Na tomto základe sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti a takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným dňa 22. 06. 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo/125/2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod. sp. zn. 6S/68/2009 zo dňa 28. 01. 2010, ktorým sa rozhodlo v právnej veci navrhovateľa Okresného prokurátora v T. proti odporkyni Obci V. o preskúmanie zákonnosti uznesenia odporkyne č. 5/3M/2006 zo dňa 20. 12. 2006 boli porušené základné práva a slobody navrhovateľa:

- zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to právo na súdnu ochranu,
- zakotvené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, a to právo na rovné postavenie v súdnom konaní,

- zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to právo na prerokovanie veci pred súdom v prítomnosti navrhovateľa a právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom,.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané dňa 22. 06. 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžo/125/2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod. sp. zn. 6S/68/2009 zo dňa 28. 01. 2010, ktorým sa rozhodlo v právnej veci navrhovateľa Okresného prokurátora v T. proti odporkyni Obci V. o preskúmanie zákonnosti uznesenia odporkyne č. 5/3M/2006 zo dňa 20. 12. 2006 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Navrhovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitostí predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou predovšetkým domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 125/2010 z 22. júna 2010.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo spisovej dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd zistil, a ani sťažovateľka túto skutočnosť nespochybňuje, že rozsudok najvyššieho súdu jej bol doručený 9. augusta 2010, pričom sťažovateľka doručila ústavnému súdu svoju sťažnosť 11. marca 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. V súvislosti s oneskoreným podaním sťažnosti žiada zohľadniť skutočnosť, že bývalý starosta obce J. T. ako štatutárny zástupca obce utajoval doručenie tohto rozhodnutia pred ostatnými orgánmi obce. Novozvolený starosta M. T. sa ujal funkcie až 11. januára 2011 a bez zbytočného odkladu využil možnosť ako štatutárny orgán obce obrátiť sa so sťažnosťou na ústavný súd.

Vychádzajúc z uvedeného a konštatujúc, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu, ktorá smeruje proti rozhodnutiu orgánu štátu, začína plynúť dňom nadobudnutia jeho právoplatnosti, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd nemohol akceptovať dôvody uvádzané sťažovateľkou, ktoré smerovali k odpusteniu zmeškania tejto lehoty. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011